

Η Παναγία του πάθους

[Ορθοδοξία](#) / [Θεία Λατρεία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

Ενόψει των θλιβερών και τραγικών γεγονότων από το σιδηροδρομικό δυστύχημα της 28ης Φεβρουαρίου δεν θα προβάλουμε το δοξολογικό στοιχείο της ακολουθίας των Χαιρετισμών. Οι Χαιρετισμοί μπορεί να μας τοποθετούν πράγματι ενώπιον της Υπεραγίας Θεοτόκου με τρόπο τέτοιο ώστε να φωτίζεται όλη η πίστη μας - κριτήριο ορθοδοξίας θεωρείται η στάση ενός ανθρώπου απέναντι στη Μητέρα του Κυρίου - όμως τα τραγικά γεγονότα μας υπερβαίνουν και μας ωθούν να σταθούμε περισσότερο σ' ένα ξεχωριστό κεφάλαιο που τονίζουν οι ύμνοι της Εκκλησίας μας για τη Θεοτόκο. Και το κεφάλαιο αυτό είναι η θέση της κάτω από τον Σταυρό του Υιού και Θεού της.

Και μία μικρή περιδιάβαση στους εκκλησιαστικούς ύμνους της Τετάρτης και της Παρασκευής, ιδίως στα Θεοτοκία, αποκαλύπτει ότι η Παναγία μας ενώ τίθεται υπεράνω των Χερουβείμ και των Σεραφείμ ως κυφορήσασα τον Υιό και Λόγο του Θεού ως άνθρωπο, ενώ ακριβώς γι' αυτό έχει τη μεγαλύτερη παρρησία που μπορεί άνθρωπος να έχει ενώπιον του Τριαδικού Θεού - «πολύ ισχύει δέησις Μητρός προς

ευμένειαν Δεσπότης» - δεν παύει από την άλλη να είναι άνθρωπος με την πιο «σάρκινη» καρδιά, μάλλον επειδή έχει αυτήν τη «σάρκινη» καρδιά κατέχει την πρώτη θέση μέσα στο σώμα του Κυρίου και Θεού της. Αδιάκοπα ο φωτισμένος από το Πνεύμα του Θεού εκκλησιαστικός ποιητής σημειώνει ότι ναι μεν η Παναγία Μητέρα χαίρεται γιατί της αποκαλύπτεται ο σωτηριώδης χαρακτήρας του Πάθους του Υιού της για όλον τον κόσμο, αλλά πάσχει και οδύρεται ως Μάνα για ό,τι υφίσταται το «σπλάγχνο» της, ο αγαπημένος και μονάκριβος γιος της. «Ο μεν κόσμος αγάλλεται δεχόμενος την λύτρωσιν, τα δε σπλάγχνα μου φλέγονται ορώσης σου την σταύρωσιν, ην υπέρ πάντων υπομένεις, ο Υιός και Θεός μου». «Σφαγήν σου την άδικον, Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα οδυρομένη εβόα σοι: τέκνον γλυκύτατον, πώς αδικώς πάσχεις, πώς τω ξύλω κρέμασαι; Ο πάσαν γην κρεμάσας τοις ύδασιν μη λίπης μόνην με».

Κι ακόμη: υπάρχουν ύμνοι ιδίως της Μεγάλης Παρασκευής που η οδύνη της Μάνας Παναγίας φτάνει στο απώγειό της: θέλει να ξεριζώσει τα μαλλιά της, θέλει να γδάρει το πρόσωπό της από τον ψυχικό πόνο που νιώθει, δεν βρίσκει πουθενά ανάπαυση ανθρώπινη. Ό,τι ο γέρων Συμεών ο θεοδόχος κατά τον σαραντισμό της στον Ναό του Σολομώντα της είχε προφητέψει, ότι ρομφαία δίστομη θα της διαπεράσει την καρδιά, αυτό πράγματι και υφίσταται με τον Σταυρικό θάνατο του Κυρίου της.

Γιατί μνημονεύουμε την Παναγία του Πάθους; Διότι αυτό που ζούμε στην πατρίδα μας, όπως και άλλοι εκτός, είναι μία Μεγάλη Παρασκευή. Ξεκίνησε η Σαρακοστή

και βρεθήκαμε διαμιás στον Γολγοθά. Γιατί το δυστύχημα με τα τόσα πολλά θύματα που έφυγαν από τη ζωή, με τους τόσους συνανθρώπους μας που χαροπαλεύουν, με τις τόσες οικογένειες που πάσχουν με ό,τι συνέβη και πάνε να χάσουν το μυαλό τους, συνιστούν έναν Γολγοθά. Βλέπουμε με τα μάτια της πίστεως τον ίδιο τον Χριστό να πάσχει, να προεκτείνεται το πάθος Του μέσα από τα παιδιά Του τα πονεμένα αυτά, να σταλάζει αίμα η καρδιά Του. Και ξέρουμε γι' αυτό ότι και η Παναγία Μητέρα παρευρίσκεται συμπάσχουσα και ικετεύουσα και δεομένη. Όπως τότε κάτω από τον Σταυρό, έτσι και τώρα, όπως και κάθε φορά βεβαίως που πάσχουν τα αγαπημένα της παιδιά: είναι εκεί, αοράτως παρούσα, πανταχού παρούσα μέσα στον πανταχού παρόντα και τα πάντα πληρούντα Κύριο και Θεό της. Και κλαίει και οδυνάται και ενισχύει και παρηγορεί. Κι είναι εκείνη, πέρα από τον ίδιο τον Θεό, που είναι ό,τι περισσότερο αναγκαίο υπάρχει, δίνοντας ώθηση σε κάθε ανθρώπινη βοήθεια πια χρειάζεται, δίνοντας φωτισμό σε κάθε άνθρωπο που σπεύδει να συμπαρασταθεί στον πόνο και την οδύνη.

Κι από την άποψη αυτή οι Χαιρετισμοί που κάθε φορά προβάλλουν το πάντιμο και λατρευτό πρόσωπό της έρχονται την πιο κατάλληλη στιγμή. Γιατί η Παναγία είναι το «Πρώτων Βοηθειών». Γιατί φανερώνει ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι μας στη ζωή αυτή, είτε στις ευτυχίες είτε στις δυστυχίες. Και πώς να είμαστε μόνοι, βεβαίως, όταν υπόθεση του κόσμου όλου είναι ο ίδιος ο Θεός μας, ο Οποίος είναι η πηγή της ζωής και τίποτε δεν γίνεται αν Εκείνος δεν το επιτρέψει, κατ' ευδοκίαν ή κατά παραχώρησιν; Και μην σπεύσει κανείς να εγείρει την ένσταση, «γιατί τότε ως Παρών δεν σταμάτησε τα επερχόμενα δεινά;», διότι τότε θα αρνούμασταν την ελευθερία που μας δώρισε να αυτοκαθοριζόμαστε, θα βλασφημούσαμε στην ουσία την ίδια τη Σταυρική Του θυσία!

Οπότε κατανοούμε έτσι και το παραδειγματικό στοιχείο της στάσεως της Παναγίας: κάτω από τον Σταυρό οδυνάται και φλέγεται, αλλά χωρίς να χάνει την ελπίδα και την πίστη της - γνωρίζει ότι η αγάπη του Υιού και Θεού της έχει ένα σχέδιο που μπορεί να της διαφεύγει, αλλά υφίσταται. Και στη στάση αυτή ωθεί και εμάς: η οδύνη μάς διακατέχει πράγματι, φλεγόμαστε, δεν μπορούμε να ησυχάσουμε, θυμώνουμε, εξοργιζόμαστε ίσως με ό,τι συνέβη, απαιτούμε την απόδοση της δικαιοσύνης. Μα, ξέρουμε ότι πέρα από αυτά τα ανθρώπινα: όλα περικλείονται μέσα στην ακατανόητη πολλές φορές για τα δεδομένα μας αγάπη Του προς τον κόσμο. Και γι' αυτό δεν απελπιζόμαστε, δεν τα «σπάμε», δεν διαγράφουμε τα πάντα. Γιατί η αγάπη Του είναι αυτή που τελικώς θα νικήσει, αποκαλύπτοντάς μας όλο το βάθος της πραγματικότητας που τώρα δεν βλέπουμε. Κλαίμε και περιμένουμε. Αλλά και θυμόμαστε: «είτε ζωντανοί είτε κεκοιμημένοι ανήκουμε στον Κύριο». «Πάντες γαρ Αυτώ ζώσι», όλοι είναι ζωντανοί γι' Αυτόν!

pgdorbas.blogspot.com

PERMANENTLY_REMOVED